

A közúti hid javítását a tizenkettedik óra után kezdték meg

A kereskedelmi miniszter kiküldött szakértői szerint a százötvenezer pengős hiteltülpésért senki sem felelős

(A Délmagyarország munkatársától.) A hid rekonstrukciós munkálatai során felmerült százötvenezer pengős hiteltülpés ügye egyre intenzívebben foglalkoztatja a város hatóságát. Lassankint kiderül az is, hogy ez a nagyarányú hiteltülpés, mert hiszen az eddigiek szerint a többlet meghaladja az előirányzat harminc százalékát is, komoly aggodalmakat keltezt már régebben a városházán és a polgármester olyan házivizsgálat felét rendelt el annak a megállapítása érdekében, vajjon a város egyik-másik hivatalát nem terheli-e a váratlan meglepetés előidézése körül valamilyen mulasztás.

A polgármester, illetve a tanács minden biztonnal az egyik titkos ülésen hozott határozat értelmében a kereskedelmi minisztertől hídszakértők kiküldését kérte a kérdés tisztázására. A kereskedelmi miniszter Szikszay Gerő miniszteri tanácsost és Hubert Pál osztálytanácsost küldte most le Szegedre. A miniszter megbízottai pénteken délelőtt jelentkeztek a polgármesternél, aki azonnal rendkívüli ülésre hívta össze a tanácsot és a tanácsülésre meghívta Berzenczey Domokos műszaki főtanácsost és Mihályffy László műszaki tanácsost, a városrendezési osztály vezetőjét.

A rendkívüli tanácsülés természetesen nem volt nyilvános. A történetekről a polgármester adott információkat és a polgármester információi szerint a miniszter kiküldött szakértői teljes mértékben tisztáztak mindenkit, megállapítva, hogy felelősség, mulasztás senkit sem terhel, a tülpés elkerülhetetlen volt és előre nem lehetett látni.

A szakértők a tanács előtt részletesen kifejtették körülbelül ugyanazt, mint amit Berzen-

czey Domokos a Délmagyarország pénteki számában megjelent nyilatkozatában mondott. Elmondották, hogy a közúti hidat Eiffel tervei alapján egy műegyetemi tanár építette a resicai vasgyár anyagából és munkásaival. A hídról pontos, részletes tervek nem voltak, a kereskedelmi miniszter megbízottai annak idején hiányos és vázlatos tervek alapján készítették el a rekonstrukció általános tervezetét és költségvetését. Most, hogy a hid első nyílásának rekonstruálásával elkészültek, derült csak ki, hogy olyan alkatrészek kicserélése is szükségessé vált, amelyek a meglévő tervekben nem is szerepeltek, nevezetesen a pillérek alá beépített vastartók is elhasználódtak a hid felépítése óta. Ezeket a tartókat feltétlenül ki kellett cserélni, ami jelentékenyen emelte az anyagszükségletet és a munkadíjat. Az első nyílás rekonstruálása során szerzett tapasztalatok alapján most már egészen megközelítő pontossággal lehetett megállapítani a tényleges szükségletet, amely harminc százalékkal több, nagyobb az előirányzatnál.

Kijelentették a miniszter szakértői — mondotta a polgármester —, hogy most már újabb meglepetés ezen a téren nem érheti a várost. Kijelentették azonban azt is, hogy a hid alapos rendbehozásának a tizenkettedik órája is elmúlt már és ha az általános rekonstrukció terveinek elkészítése alkalmával tudtak volna azokról a hibákról, rongálódásokról is, amelyek a munka folyamán, a szerkezet szétszedésekor derültek csak ki, akkor a hidat teljesen el kellett volna zárniuk a közforgalomtól. Ebben az esetben a hidjavítás befejezéséig a két part között csak kompok és csónakok bonyolíthattak volna le mindenféle forgalmat.

A színügyi bizottság hosszabb időre javasolja a házikezeléses rendszer fentartását

A művészeti igazgató hatásköre, a szerződötések, az opera-kérdés és a színügyi bizottság joga

(A Délmagyarország munkatársától.) A színügyi bizottság dr. Gaál Endre kultúrta-
nácsnok elnökletével pénteken délután ülést tartott, amelyen — kivételesen — a bizottság tagjai elég szép számban jelentek meg, sőt megjelent Fodor Jenő polgármesterhelyettes, a színház adminisztrátora is. Az ülésen, egészen kivételesen és véletlenül szóba került a színház jövődő sorsa is, bár ez a kérdés nem szerepelt a napirenden, de azért érdekes vita fejlődött ki körülötte, sőt határozatot is hozott a bizottság.

Az ülés megnyitása után Tarnay Ernő igazgató bemutatta

műsorgetervezetét,

amely szerint március végén és április első felében a következő darabok kerülnek színre: János vitéz, Troubadour, Trojka, Pillangó kisasszony, Postás-kisasszony, Gésák, Ha mi holtak feltámadunk és a Nászéjszaka. Előkészületben vannak Cyrano de Bergerac, Tannhäuser, Ónagysága űrangyala, Denevér, Alarcos bál és a Mersze Mary. Április tizedikén Dankó-ünnepélyt rendez a színház.

Bejelentette Tarnay, hogy ebben az évben már nem mutathatja be Kacsóh Pongrác darabját, a Dorottyát, mert az ügynökséggel kötött szerződése értelmében csak március huszonötödikéig adhatta volna elő, ez azonban Gaál Lóla betegsége miatt lehetetlenné vált. Így csak a jövő szezonban kerülhet színre a már régen beígért darab.

A műsorgetervezetet a bizottság minden különösebb észrevétel nélkül tudomásul vette és ezzel véget is ért volna az ülés, ha Wimmer

Fülöp nem teszi fel a kérdést, hogy

mi lesz a színház sorsa a jövő szezonban?

Véleménye szerint ezzel a kérdéssel foglalkoznia kell a bizottságnak és állást kell foglalnia abban a kérdésben is, hogy kívánatosnak tartja-e a házikezeléses rendszer fentartását és ha kívánatosnak tartja, mennyi időre javasolja a jelenlegi rendszer meghosszabbítását. Tudomása szerint a város tanácsa a márciusi közgyűlés elé már konkrét javaslatot terjeszt ebben a kérdésben anélkül, hogy a színügyi bizottság véleményét kikérte és meghallgatta volna.

Fodor Jenő válaszolt Wimmer Fülöp kérdéseire. Elmondotta, hogy a tanács tényleg betérjeszti javaslatát a márciusi közgyűlés elé, bár ő maga azt szeretné volna, ha a közgyűlés csak májusban foglalkozik vele, mert a szezon nehezebb része még hátra van és ebben a pillanatban a végleges eredmény nem alakult még ki. De meggyőzték, hogy úgy az igazgató, mint a szervezkedés szempontjából előnyösebb, ha a közgyűlés már márciusban meghozza határozatát, mert így semmi akadálya nem lehet az új társulat kifogástalan megszervezésének. A tanács javasolni fogja

a házikezelés rendszerének fentartását,

mivel az eddigi eredmény úgy művészi, mint anyagi szempontból kielégítőnek mondható és felhatalmazást kér majd a közgyűléstől a személyi vonatkozású kérdések elintézésére. A tanács álláspontját megindokolja az is, hogy

egyelőre nincs a láthatáron olyan vállalkozó igazgató, akinek bérbe lehetne adni a szegedi színházat. A tanács azonban a házikezeléses rendszernek csak egy évvel való meghosszabbítását javasolja.

Wimmer Fülöp helytelennek tartja, hogy a tanács csak egy esztendőre kívánja meghosszabbítani a házikezelést, mert ez a rövid idő károsan befolyásolja a színház működését és megnehezíti a szervezkedést is.

— Annyi facér színész van az országban, szült közbe dr. Szeless József.

— Facér színész sok van, de jó színész nem igen akad közöttük — válaszolt a közbeszólásra Wimmer, majd kijelentette, hogy a maga részéről azt tartaná a leghelyesebbnek, ha most, az első próbaév eredményei alapján

legalább három évre

határozná el a közgyűlés a házikezelés fentartását, mert a városi kezelés biztonságát nyújtja a színház, mint a színészek számára.

— Nekem ez a megoldás kellemesebb — mondotta Fodor Jenő —, de én nem merlem ennyit javasolni.

Wimmer Fülöp ezután azt fejtegette, hogy a művezető-igazgatónak sokkal tágabb hatáskört kell biztosítani a művészi kérdések intézésénél, mint amilyen hatáskört ebben a szezonban kapott. A színház művészi igazgatósába ne szöljön bele senki.

— A múltban sem volt korlátozva — jelentette ki Fodor Jenő és kijelentését Tarnay fejbólintással szankcionálta. Wimmer Fülöp azonban konkrét esetekre céloz, amelyek azt bizonyítják, hogy a művezető-igazgatónak még a szervezkedés kérdésében sem volt szabad keze, azt nem szerződtehetette, aki nem tetszett a hivatalos városnak.

— Meg kell oldani

az opera-kérdés

is — folytatta ezután —, mert a szegedi közönség joggal megköveteli, hogy a szegedi színháznak állandó és teljes operatársulata legyen. Ezt a követelést az idén nem teljesítette a színház. Az operákat elhanyagolta és csonka operatársulataival csak akkor adhatott elő operákat, ha vendéget hozott hozzá.

Tarnay erre kijelentette, hogy szándékosan oldotta meg vendég szereplőkkel az operakérdést. Eredetileg az volt már a terve, hogy nem tölt be minden szerepkört, hanem mindig más és más nevesebb művészeket hív meg vendég szereplésre.

Dr. Tóth Imre szólalt fel ezután. Örömmel állapítja meg, hogy Wimmer Fülöp is a házikezelés hívévé szegődött.

— Egyhangulag szavaztuk meg a házikezelést — mondotta Wimmer —, nekem nem a rendszer, hanem a forma ellen volt kifogásom és az intendáns ellen.

Tóth Imre ezután kijelenti, hogy a házikezelés eredményeivel bármennyire is meg van elégedve, nem javasolhatja, hogy a közgyűlés hosszabb időre meghosszabbítsa a városi kezelést, elegendőnek tartja, ha ismét csak egy évre hosszabbítja meg ezt a rendszert, mert a hosszabb érvényű határozat esetleg kellemetlen megkötöttséget eredményez. Kifogásolja ezután, hogy a tanács nem létezőnek tekintti a színügyi bizottságot és egyetlen színházi kérdésben sem kéri ki a házikezelés óta előzetes véleményét, pedig ez a bizottság is éppen olyan véleményező szerve a közigazgatásnak, mint akármelyik másik bizottság. Kéri a polgármesterhelyettest, hogy ezt az észrevételt terjessze a tanács elé.

— Miután a művezető-igazgató ur is megerősítette, hogy közte és az intendáns között a legteljesebb egyetértés uralkodik — mondotta Tóth —, nem tartom szükségesnek, hogy a művezető művészi puvoárját kibővítsék.

— Erdemes jó fiúnak lenni? — kérdezte Wimmer Tarnaytól.

— De bocsánatot kérek! — mondta méltatlankodva Tarnay.

Fodor Jenő válaszolt ezután Tóth Imrének. Kijelentette, hogy a múlt év óta nem is szerepelt színházi kérdés a közgyűlés előtt, tehát nem kellett kikérni

a színügyi bizottság véleményét.

— Hogy ki a művezető, azt is csak akkor